

Diplomová práce

Jméno a příjmení (student): Jana Lukavská

Oponent: ThLic. Pavel Vojtěch Kohut OCD

Posudek oponenta:

Svůj posudek musím, bohužel, začít konstatováním, že práce Jany Lukavské „Smysl utrpení ve světle křesťanské víry a mužská a ženská tvář Božího milosrdenství“ nesplňuje formální požadavky kladené na diplomovou práci co se týče jejího rozsahu, a to *zásadním* způsobem. Z 85 stran práce jich totiž 9 připadá na titulní strany, obsah, bibliografii a seznam zkratk, a zbylých 76 stran je psáno velikostí písma 14 namísto požadovaných 12, čímž se délka práce podstatně zkracuje. Dojem snahy o umělé „nafouknutí“ rozsahu práce dotvrzují rozvlklé úvody jednotlivých kapitol, pasáže, které nesouvisejí přímo s tématem (srov. např. s. 55), jakož i neúměrně dlouhý exkurz (s. 64-80!) Když se navíc uváží, že tato diplomová práce je pouze rozšířením bakalářské práce autorky na téma „Smysl utrpení ve světle křesťanské víry“, musím vyslovit podiv, že práce byla v této podobě přijata k obhajobě.

Tím spíše, že i téma prozrazuje propojení dvou poměrně samostatných celků, přičemž o avizované mužské a ženské tváři Božího milosrdenství se v práci nedozvíme takřka nic, neboť autorka se pak ve skutečnosti věnuje mužskému a ženskému prožívání utrpení (srov. s. 46-60).

Formálních nedostatků práce je ovšem celá řada: chybějící uvozovky v citacích (srov. pozn. 57, 59...), dvojí psaní téhož jména na jedné straně („Sedechiáš“ a „Sidkijáš“ na s. 24), chybný přepis („Řehoř z Nissy“, s. 60), použití pomlčky a spojovníku pro uvození vložené věty (s. 26), neustálé „přetékání“ poznámek na následující stranu (srov. např. pozn. 69, s. 28n.), nesmyslné vypisování stejných poznámek za sebou namísto použití odkazu „tamtéž“ (91-92, 147-150, 173-177) či naprosto zbytečné uvádění odkazů na biblická místa v poznámkách (ze 181 poznámek jich je 77 s biblickým odkazem!).

Z *hlediska studijního* vykazuje autorka poměrně solidní zvládnutí tematiky smyslu utrpení ve světle křesťanské víry (ovšem to je obsah již autorčiny obhájené bakalářské práce), zatímco téma mužské a ženské podoby utrpení (nikoli tváře Božího milosrdenství, jak bylo v titulu i úvodu avizováno!) vykazuje značné nedostatky. O vlastním utrpení paradigmatický postav sv. Pia z Pietrelciny a ^{sv.} Terezy z Kalkaty se ve skutečnosti pojednává vždy na necelé stránce textu (srov. s. 56n. a 58) a vyvozují se z nich (a z o málo lépe zvládnutých biblických výpovědí o mužském a ženském utrpení) závěry, které nejsou přesvědčivé: (srov. s. 62 a 82), zejména teze o větší kompletnosti ženského utrpení není dostatečně podložena (s. 63). Nechybí ani příklad nelogické výpovědi (srov. poslední odstavec na s. 49). Autorka zmiňuje dokument Mezinárodní teologické komise *Společenství a služba* a vůbec nezohledňuje důležité rozlišení, které se v něm nachází v čl. 33, totiž o proměnlivosti sociálních úloh muže a ženy a stálosti pohlavní identity, což tvoří podstatnou součást problematiky hledání rozdílu v mužském a ženském prožívání utrpení.

Sympatické je na práci zaujetí pro téma, vcelku snadný způsob vyjadřování (až na spojení „světci jako svědci“; proč ne „světci jako svědkové“?) a pokorné vědomí nedostatků práce (srov. s. 63).

Z důvodu uvedených nedostatků navrhuji ohodnotit práci jako dobrou.

V Praze dne 22. května 2006

.....
podpis oponenta